

Comandă!

1918, sfârșitul Primului Război Mondial, este unul din momentele marcante pentru Statul Român. Legat de acest război au fost făcute cele mai multe monumente din România. Ele se găsesc împrăștiate prin satele românești, la fel de împrăștiate. De multe ori, sunt copii după copii. Centrele acestor sate stau în continuare sub privirea scrutătoare a câte unui soldat în picioare, cap de soldat ori a unui simplu vultur. Soldații au steag și armă sau doar armă, capetele și vulturii au caschetă, pe cap sau în gheare. Unele monumente sunt revopsite în negru, argintiu, verde kaki ori chiar câte o simulare de camuflaj, iar altele sunt doar vărute peste modelajul ciobit. Văzute de departe, monumentele par că reprezintă niște soldăței de plumb; văzuți de aproape, soldățeii devin și mai înduioșători.

Peste câțiva ani se vor împlini 100 de la evenimentul în memoria căruia s-au făcut cele mai numeroase monumente din România.

Eu sunt artist fotograf și funcționez pe bază de comenzi. Cu ocazia împlinirii celor o sută de ani menționați mai înainte, doresc să prind o comandă și anume să mi se dea să fotografiez toate monumentele dedicate evenimentului amintit la început.

În baza decontării benzinei, filmelor, cazării și

diurnei, voi reuși astfel să fac cea mai întinsă serie de fotografii cu monumente din România. Însă, în principal, vreau să obțin o armată. Puse cap la cap, aceste imagini ce reprezintă soldăței în drumul lor spre victorie vor forma o armată, un fel de variantă românească a Armatei de Teracotă.

Dar asta nu-i tot. Sincer, soldăței ăștia singurat-ici îmi sunt dragi. De câte ori mă plimb în afara Bucureștiului, cu sau fără rost, dau de câte un pion de care mă și atașez. Nu, nu-i pun nume sau lucruri de genul ăsta și să nu credeți că mă jucam cu soldăței de plumb când eram mic. Iar să-mi imaginez lupte, nici gând. Dacă ar fi totuși să-i dau un nume, poate că ar putea să-l cheme Maria, după soldatul dezertor din „Pădurea Spânzuraților”. Sau, dacă vreți să empatizați cu el, puneți-i voi un nume și veți avea soldatul vostru.

Nicu ILFOVEANU

#2 | Revista la PLIC | martie 2010
literatură, artă, atitudine | <http://plic09.wordpress.com>

